

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.790 van 8 oktober 1999
in de zaak A. 86.892/IX-2013.**

In zake : Jan CHEVALIER,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jan CHEVALIER
op 21 september 1999 heeft ingediend om bij uiterst
dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van
de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 september
1999 van de administrateur-generaal van het Bestuur van
de Veiligheid van de Staat, inhoudende de mutatie van
onder meer verzoeker van sectie B2 naar sectie A6 met
ingang van 1 november 1999 voor een periode van drie
jaar, met de mogelijkheid deze periode te verlengen of
in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september
1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
27 september 1999, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van voorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LUST, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1 september 1971 werkzaam bij de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat. Sinds 1 februari 1983 is zijn administratieve standplaats Brugge.

1.2. Op 2 september 1999 besluit de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat om achtendertig ambtenaren van de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, onder wie verzoeker, binnen dezelfde diensten naar een andere sectie te muteren. Verzoeker wordt meer bepaald gemuteerd van sectie B2 naar sectie A6 voor een periode van drie jaar "met de mogelijkheid deze periode te verlengen of in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden". De mutatie zal ingaan op 1 november 1999.

Die beslissing wordt aan de betrokken ambtenaren, onder wie verzoeker, langs hiërarchische weg betekend via een dienstnota van 2 september 1999.

1.3. In een schrijven van 6 september 1999 aan de administrateur-generaal vraagt verzoeker de mutatiebeslissing te herzien wegens de medische toestand van zijn zoon voor wie hij verantwoordelijk is.

1.4. Bij brief van 20 september 1999 beantwoordt de directeur van de operaties de brief van verzoeker als volgt :

"In aansluiting op de hogervermelde nota, heeft de Heer Administrateur-generaal beslist uw mutatie te behouden.

Teneinde -in de mate van het mogelijke- tegemoet te komen aan uw familiale problemen, staat mijn secretariaat te uwer beschikking om na te gaan of u in aanmerking komt voor een omstandigheidsverlof".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat dit volgens haar hierom zo is omdat de aangevochten mutatie een maatregel van inwendige orde is in de zin van maatregel genomen in het belang van de dienst, zonder dat hij gevolgen heeft voor de rechtstoestand van de gebruikers of voor de statutaire situatie van de ambtenaren, een maatregel die niet tot doel heeft rechtsgevolgen te creëren, zodat hij geen administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is en aldus niet aanvechtbaar is bij de Raad van State;

2.2. Overwegende dat, overeenkomstig hetgeen hij reeds in zijn arrest nr. 39.416, OUSHOORN, van 19 mei 1992 overwogen heeft, de Raad van oordeel is dat

de ambtenaar er in rechte aanspraak op kan maken dat hem zonder deugdelijk motief geen werkvoorwaarden worden opgelegd die hij als ongunstig ervaart; dat wel moet worden aangenomen dat de overheid in de desbetreffende materie over een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zodat de door haar opgegeven motieven, als ze feitelijk juist en rechtens dienend zijn, niet licht zullen moeten wijken voor de bezwaren die de ambtenaar vanuit zijn persoonlijk belang doet gelden; dat echter wel moet blijken dat de overheid het dienstbelang dat zij nastreeft terdege heeft afgewogen tegen het belang van de ambtenaar; dat overigens ook het dienstbelang er baat bij heeft dat met het belang van de ambtenaar niet lichtvaardig wordt omgesprongen; dat, immers, het voldoen aan de persoonlijke belangen van de personeelsleden bevorderlijk kan zijn voor de dienst en dus zelf een dienstbelang is, gedachte die de Raad van State onder meer heeft geuit in zijn arresten nr. 13.122, LENAERTS, van 25 juli 1968, nr. 16.845, MISSAULT, van 4 februari 1975, en nr. 21.262, VANDEROYE, van 16 juni 1981 (in 4.2.);

2.3. Overwegende dat te dezen de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker zijn dat hij niet langer in Brugge, maar in Brussel mag werken, dat hij een andere opdracht krijgt -sector A6 blijkt zich met andere zaken bezig te houden dan sector B2- en die opdracht moet vervullen in een voor hem volkomen nieuwe werkomgeving; dat de ingreep in de wijze waarop hij zijn functie moet uitoefenen, omvangrijk genoeg is om de bestreden beslissing niet te kunnen herleiden tot een maatregel zonder weerslag op zijn positie in rechte;

2.4. Overwegende dat de exceptie wordt afgewezen;

3.1. Overwegende dat als eerste annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van zowel de materiële

als de formele motiveringsplicht, welke laatste is neergelegd in de wet van 29 juli 1991;

3.1.1. Overwegende dat gelet op het in 2.2. overwogene de bestreden beslissing moet worden aangezien als een handeling zoals beoogd in artikel 1 van de wet van 29 juli 1991; dat deze beslissing immers voor verzoeker beoogt rechtsgevolgen te hebben; dat het middel dus ernstig is in zoverre het steun zoekt in de formele-motiveringswet;

3.1.2. Overwegende dat wie zich terecht kan beklagen over schending te zijnen opzichte van de formele-motiveringswet, zich in logica niet tegelijkertijd kan beklagen over schending van de materiële motiveringsplicht aangezien hij per hypothese de motieven niet kent of toch niet goed genoeg kent om er zich terdege tegen te verweren; dat te dezen verzoeker echter niet tegen de logica zondigt daar waar hij stelt wat volgt :

"Aan de materiële motiveringsplicht is evenmin voldaan. Het valt niet in te zien hoe een in beginsel tijdelijke mutatie van 37 ambtenaren naar een andere standplaats en een andere dienst (want in beginsel slechts voor drie jaar) op waarachtige dienstredenen zou kunnen steunen. Wie is bij machte op heden te bepalen en te voorzien dat de voor zulke omvangrijke mutatiebeweging thans beweerd bestaande -doch niet kenbaar gemaakte- dienstredenen over drie jaar niet meer zullen bestaan? Indien er derhalve uit het dossier al bepaalde dienstredenen mochten blijken, kunnen zij in elk geval niet geacht worden pertinent te zijn.";

dat verzoeker aldus het standpunt inneemt dat in geen geval deugdelijke motieven voor de bestreden beslissing voorhanden kunnen zijn;

Overwegende dat verzoekers stelling overdreven is; dat zo de motieven die de verwerende partij in haar nota aanreikt, voor de onderhavige zaak in rechte niet in aanmerking kunnen worden genomen -het is

immers niet bewezen dat ze voor de bestreden beslissing hebben meegespeeld-, ze toch illustreren dat men niet kan stellen dat het ondenkbaar is dat er voor de bestreden beslissing deugdelijke motieven voorhanden zouden zijn; dat in genoemde nota wordt gewaagd van een nieuw beleid van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat in het kader waarvan iedere ambtenaar maximum drie of zes jaar op dezelfde sectie werkzaam blijft waarna hij naar een andere sectie wordt overgeplaatst, dit ten eerste om verstarring bij de betrokken ambtenaren en in de sectie zelf te vermijden, ten tweede om te vermijden dat de ambtenaren te nauwe contacten zouden krijgen en onderhouden met de informanten en andere personen die zij in hun dagelijks professioneel leven ontmoeten;

Overwegende dat ook wanneer bewezen zou zijn dat de zorg voor een nieuw beleid aan de basis van de bestreden beslissing heeft gelegen, dan nog zou moeten worden vastgesteld dat niet blijkt dat de met dat nieuw beleid nagestreefde dienstbelangen werden afgewogen tegen het persoonlijk belang van de betrokken ambtenaren; dat niet zo maar zou kunnen worden aangenomen dat die dienstbelangen zo dwingend zijn dat onmogelijk hier en daar een uitzondering voor een betrokken ambtenaar zou worden gemaakt; dat die opwerping des te meer klemmt daar precies bij de invoering van nieuwe dienstregelen er gebruikelijk in overgangsbepalingen wordt voorzien, er met name rekening mee houdend dat de reeds in dienst zijnde ambtenaren rechtmatige verwachtingen kunnen hebben opgebouwd met betrekking tot het verdere verloop van hun carrière;

Overwegende, kortom, dat gesteld dat het in de nota van de verwerende partij beschreven nieuw beleid geacht zou kunnen worden ten grondslag van de bestreden beslissing te liggen, niet naar genoegen van recht zou blijken dat voldaan werd aan de in 2.2. omschreven eis van afweging van dienstbelang tegen persoonlijke be-

langen van de ambtenaren; dat zulks inzonderheid geldt ten aanzien van verzoeker die zijn verlangen zijn werkterrein te Brugge te behouden verantwoordt met de door een medisch attest gestaafde gezondheidstoestand van zijn zoon die zijn vlotte bereikbaarheid noodzaakt; dat trouwens de verwerende partij zelf blijkt in te zien dat er geen reden is om met name op verzoeker de overplaatsing in haar absoluutheid toe te passen aangezien ze, naar in 1.4. is gezien, eraan denkt hem tegemoet te komen met omstandigheidsverlof;

Overwegende dat in de gemaakte veronderstelling het middel ook ten aanzien van de verplichting tot materiële motivering ernstig is;

3.2. Overwegende dat als tweede annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van het recht van de ambtenaar om voor zijn standpunt te kunnen opkomen wanneer omtrent hem een ernstige maatregel wordt overwogen;

4. Overwegende ten aanzien van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat ook de verwerende partij niet betwist dat de voormelde bekommernis om zijn zoon voor verzoeker de bron is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

5. Overwegende dat de verwerende partij evenmin betwist dat, daar de bestreden beslissing in zou gaan op 1 november 1999, verzoeker met recht een beroep kan doen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van, in zoverre ze op Jan CHEVALIER betrekking heeft, de beslissing van 2 september 1999 van de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat om ambtenaren van de buitendiensten te muteren.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.